Felsefe Sokağa İniyor

Gökyüzü masmavi, deniz masmavi... Arnavut kaldırımlı sokağımıza sabah güneşi vururken, Hacivat Çelebi koltuğunun altında kocamannn bir felsefe kitabıyla perdeye süzülüverdi.

NotebookLM

Uykulu Gözler

Karagöz, ahşap evinin oymalı penceresinden kafasını uzattı. Gözlerini ovuştura ovuştura, sokağın ortasında kitapla dikilen arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu.

NotebookLM

Büyük Kelimeler

Hacivat boğazını temizledi, parmağını gökyüzüne doğru bilgece kaldırdı. Etrafında uçuşan görünmez harflerle, sokağın ortasında koca bir nutuk çekmeye başladı.

NotebookLM

Sarımsaklı Pastırma

Sokağın kedileri bile bu tuhaf laflara anlam veremezken, Karagöz duyduklarını kendi bildiği o güzel, sade dünyaya çevirmekte hiç gecikmedi. Elini kulağına götürüp yüzünü buruşturdu.

NotebookLM

Aklın ve Kalbin Işığı

Hacivat derin bir iç çekti. Kelimelerin işe yaramadığını anlayınca kitabını göğsüne bastırdı; önce aklını, sonra kalbini işaret etti. Havada parlayan altın sarısı tozlar uçuştu.

NotebookLM

Pencereden Uçuş

O ‘saf niyet’ lafını duyan Karagöz'ün gözleri parladı. Felsefeyi hayata geçirmek için pencereden sokağa doğru, bir kuş gibi süzülerek atlayıverdi.

NotebookLM

Şırak!
(Oh be! Günlerdir şu çenesini kapatmak istiyordum. Kant Efendi'ye teşekkürler, çok iyi geldi!)
Al sana saf niyet Hacı Cavcav!
Ayakları Arnavut kaldırımına değer değmez, Karagöz elini havaya kaldırdı ve... ŞIRAK!
Gölge oyunlarının o meşhur sesi tüm sokakta yankılandı. Hacivat neye uğradığını şaşırmıştı.
NotebookLM

Uçan Şapka
(Biraz hızlı mı vurdum acaba? Yok canım, neticede niyet mühim. Eğitimin bir parçası bu, anlayacaktır.)
Aman Karagöz'üm, ne yaptın! Vay benim güzel boynum, vay benim şapkam!
Zavallı Hacivat, tokadın etkisiyle geriye doğru sendeledi. O her zaman özenle taktığı dik şapkası havada taklalar atarak yere uçtu. Felsefe kitabı da bir yana fırlamıştı.
NotebookLM

Karşılıksız Gülümseme

Karagöz hiç istifini bozmadı. Ellerini iki yana açtı, yüzüne dünyanın en masum, en melek gibi gülümsemesini yerleştirdi. Etrafında sanki iyilikten bir hare parlıyordu.

NotebookLM

Söylenen Filozof

Hacivat yerden doğruldu, homurdana homurdana üstündeki tozları silkelemeye başladı. Kitaplardaki büyük lafların sokakta bazen tokada dönüşebileceğini acı bir şekilde öğrenmişti.

NotebookLM

Sıcacık Bir Fikir

Sokağın köşesinden mis gibi, sıcacık bir koku geliyordu. Karagöz, mahalle fırınına yaklaştı ve cebindeki son birkaç bozuklukla dumanı tüten, nar gibi kızarmış taze ekmekler aldı.

NotebookLM

Uzaktan İzleyen Gözler

Akşamüstü çökmeye, sokağın ışıkları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Hacivat, köşeyi dönen arkadaşının peşinden gitmiş, onu gölgelerin ardından sessizce izliyordu.

NotebookLM

Paylaşılan Ekmek

Ama o da ne? Karagöz sokağın başındaki çocukları ve yoksulları etrafına toplamış, sıcacık ekmekleri onlara dağıtıyordu. Hiçbir karşılık beklemeden, sadece kalbinden geldiği için... Göğsünden süzülen sıcacık bir ışık, karanlık sokağı aydınlatıyordu.

NotebookLM

Kapanan Kitap

**Sen haklıymışsın Karagöz'üm...
Ahlak kitaplarda yazan zor
Ahlak kitaplarda yazan zor kelimelerde
değil, paylaşılan sıcak bir ekmekte
gizliymiş meğer.**

*(Kategorik İmperatifmiş...
Bizim Karagöz'ün yüreği,
Alman filozoflarından çok
daha fazlasını biliyor.)*

Hacivat bu manzarayı görünce donup kaldı. Sokağın pratik ve saf ahlakı, kalın felsefe kitaplarından çok daha büyük, çok daha gerçekti. Elindeki o ağır kitabı usulca kapattı ve saygıyla gülümsedi.

NotebookLM

Yıldızların Altında

İki eski dost yan yana geldiler. Gökyüzündeki yıldızlar, doğunun bilgeliği ile batının felsefesinin o muhteşem buluşmasını kutlarmışçasına ışıl ışıl parlıyordu. Ne güzel şeydi yaşamak, sevmek ve saf bir kalple iyilik yapmak...

NotebookLM